

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

(ต. ๒๒.๑)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๘๗๙/๒๕๖๕
คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๘๑ /๒๕ ๖๗

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๒๔ เดือน มกราคม พุทธศักราช ๒๕๖๗

ระหว่าง นายเสถียร กาโน

ผู้ฟ้องคดี

ผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงราย ที่ ๑
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ที่ ๒
กระทรวงการคลัง ที่ ๓

ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อุทธรณ์คำพิพากษาศาลปกครองเชียงใหม่ คดีหมายเลขดำ
ที่ ๕๖/๒๕๖๑ หมายเลขแดงที่ ๓๙๙/๒๕๖๕

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า เมื่อครั้งผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบลห้วยไคร้
สังกัดเทศบาลตำบลห้วยไคร้ อำเภอแม่สาย จังหวัดเชียงราย สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน
ภูมิภาคที่ ๘ ได้ตรวจสอบงบการเงินของเทศบาลตำบลห้วยไคร้ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๘
ถึง พ.ศ. ๒๕๕๐ และแจ้งผลการตรวจสอบตามหนังสือที่ ตผ ๐๐๓๖ ซม/๕๙๓ ลงวันที่ ๑๒
ธันวาคม ๒๕๕๑ โดยได้ตั้งข้อสังเกตว่าการจ่ายขาดเงินสะสมของเทศบาลตำบลห้วยไคร้ซึ่งเป็น
ค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการและอุดหนุนโครงการต่างๆ จำนวน ๓๗ รายการ ไม่เป็นไป
ตามข้อ ๘๘ และข้อ ๘๙ (๑) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการรับเงิน การเบิกจ่ายเงิน
การฝากเงิน การเก็บรักษาเงิน และการตรวจเงินขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๗
และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๔ และเป็นการไม่ปฏิบัติตามหนังสือกระทรวงมหาดไทย

/ถ้วนมาก...

ด่วนมาก ที่ มท ๐๘๐๘.๒/ว ๒๖๑๑ เรื่อง การตั้งงบประมาณรายจ่ายและการใช้จ่ายงบประมาณหมวดเงินอุดหนุนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ลงวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๔๗ ข้อ ข.๓ วรรคสอง และข้อ ค.๑ โดยเสนอแนะให้เทศบาลตำบลห้วยไคร้ดำเนินการขออนุมัติยกเว้นการปฏิบัติตามระเบียบและหนังสือดังกล่าวต่อผู้มีอำนาจอนุมัติ หากไม่ได้รับการอนุมัติก็ให้ผู้เกี่ยวข้องขอชดใช้เงินคืนแก่เทศบาลตำบลห้วยไคร้โดยเร็ว เทศบาลตำบลห้วยไคร้จึงได้มีหนังสือลับ ที่ ชร ๕๔๐๐๑/๐๑ ลงวันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๕๒ ดำเนินการตามข้อแนะนำดังกล่าวแต่อำเภอแม่สายโดยนายอำเภอแม่สายได้มีหนังสือลับ ที่ ชร ๐๐๓๗.๑๘/๕ ลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ แจ้งนายกเทศมนตรีตำบลห้วยไคร้ว่า การจะขอทำความตกลงในกรณีไม่สามารถปฏิบัติตามระเบียบนี้ได้จะต้องขอทำความตกลงก่อนการปฏิบัติ แต่เทศบาลตำบลห้วยไคร้ได้ขออนุมัติยกเว้นการปฏิบัติที่เกิดขึ้นตั้งแต่ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๙ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่สามารถพิจารณาอนุมัติยกเว้นการปฏิบัติตามระเบียบดังกล่าวได้ เห็นควรให้เทศบาลตำบลห้วยไคร้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบแล้วพิจารณาว่าการกระทำดังกล่าวเกิดความเสียหายหรือไม่ และสมควรมีผู้ต้องรับผิดชอบหรือไม่ ซึ่งจังหวัดเชียงรายเห็นว่านายกเทศมนตรีตำบลห้วยไคร้เป็นผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการจ่ายขาดเงินสะสมดังกล่าวด้วย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะผู้มีอำนาจกำกับดูแลเทศบาลตำบลห้วยไคร้ ตามมาตรา ๗๑ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ จึงมีคำสั่งจังหวัดเชียงราย ที่ ๓๒๔/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๕๔ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบละเมิดขึ้นเพื่อหาผู้ต้องรับผิดชอบและชดใช้เงินคืนแก่เทศบาลตำบลห้วยไคร้ ต่อมา จังหวัดเชียงรายได้มีหนังสือลับ ที่ ชร ๐๐๒๓.๔/๓๙๐ ลงวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๕๖ แจ้งรายงานผลการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบละเมิดเทศบาลตำบลห้วยไคร้ให้แก่นายอำเภอแม่สายว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วเห็นว่า กรณีจ่ายขาดเงินสะสมเพื่ออุดหนุนงบประมาณแก่หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น กลุ่มอาชีพต่างๆ ชุมชน และส่วนราชการอื่นๆ ในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๙ และปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๐ จำนวน ๒๕ รายการ โดยที่โรงเรียนบ้านห้วยไคร้ สถานีอนามัยบ้านห้วยไคร้ ที่ทำการปกครองอำเภอแม่สาย องค์การบริหารส่วนตำบลแม่ไร่ กลุ่มอาชีพและชมรมต่างๆ เป็นหน่วยงานที่สามารถรับเงินอุดหนุนจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้ และในการขอรับเงินอุดหนุนมีการจัดทำเป็นโครงการซึ่งมีวัตถุประสงค์ของโครงการสอดคล้องกับอำนาจหน้าที่ของเทศบาลตำบลห้วยไคร้ และเทศบาลตำบลห้วยไคร้ได้บรรจุโครงการดังกล่าวไว้ในแผนพัฒนาสามปี (พ.ศ. ๒๕๔๙ ถึง พ.ศ. ๒๕๕๑) โดยได้สนับสนุนงบประมาณโครงการดังกล่าวจากเงินสะสม แต่ตามหลักเกณฑ์ในหนังสือกระทรวงมหาดไทย ด่วนมาก ที่ มท ๐๘๐๘.๒/ว ๒๖๑๑ ลงวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๔๗ และหนังสือตอบข้อหารือของกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ที่ มท ๐๘๐๘.๒/๕๓๖๑๗ ลงวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ได้กำหนดให้องค์กรปกครอง

/ส่วนท้องถิ่น...

ส่วนท้องถิ่นจะต้องตั้งจ่ายจากงบประมาณเงินอุดหนุนไว้ในข้อบัญญัติงบประมาณตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยวิธีการงบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๑ และไม่สามารถจ่ายจากเงินสะสมได้ การดำเนินการดังกล่าวของเทศบาลตำบลห้วยไคร้จึงเป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบด้วยระเบียบของทางราชการ แต่เมื่อปรากฏว่ามีการเบิกจ่ายเงินอุดหนุนให้กับหน่วยงานราชการ กลุ่มอาชีพ ตามที่มีการขอรับการอุดหนุนจริง และโรงเรียนได้รับประโยชน์ในการเสริมสร้างพัฒนาการและความรู้ให้กับเด็กนักเรียน ประชาชนมีความรู้ในการป้องกันโรคภัยมีสุขภาพอนามัยที่ดีขึ้น กลุ่มอาชีพมีรายได้เพิ่มมากขึ้นและส่งเสริมการประกอบอาชีพ ดังนั้นการที่เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องได้เบิกค่าใช้จ่ายอุดหนุนข้างต้น จึงยังถือไม่ได้ว่าเทศบาลตำบลห้วยไคร้ได้รับความเสียหาย จึงไม่ต้องมีผู้ต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อการละเมิดแก่เทศบาลตำบลห้วยไคร้ตามความเห็นของคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิด อำเภอมะนัง จึงได้มีหนังสือ ลับ ที่ ขร ๐๐๒๓.๑๙/๐๒๒ ลงวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๕๖ แจ้งผลการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดเทศบาลตำบลห้วยไคร้ให้นายกเทศมนตรีตำบลห้วยไคร้เพื่อดำเนินการต่อไป

ในเวลาต่อมาจังหวัดเชียงรายได้มีหนังสือ ที่ ขร ๐๐๒๓.๔/๗๐๐๙ ลงวันที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๖๐ แจ้งคำสั่งจังหวัดเชียงราย ที่ ๑๑๓๕/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๖๐ เรียกให้ผู้ฟ้องคดีใช้ค่าสินไหมทดแทนในอัตราร้อยละ ๒๐ ของค่าเสียหายจำนวน ๓๒๙,๕๐๐ บาท คิดเป็นเงิน ๖๕,๙๐๐ บาท ให้แก่เทศบาลตำบลห้วยไคร้ ตามความเห็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วย จึงมีหนังสือ ลงวันที่ ๔ เมษายน ๒๕๖๐ อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว หลังจากนั้นกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นได้มีหนังสือ ที่ มท ๐๘๐๔.๔/๑๔๒๓๘ ลงวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์กรณีผู้ฟ้องคดีว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีไม่อาจรับฟังได้ จึงยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีจังหวัดเชียงรายจึงมีหนังสือ ที่ ขร ๐๐๒๓.๔/๓๑๔๓๓ ลงวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ แจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยกับคำสั่งจังหวัดเชียงราย ที่ ๑๑๓๕/๒๕๖๐ เรื่อง เรียกให้เจ้าหน้าที่ชดใช้ค่าสินไหมทดแทน ลงวันที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๖๐ และผลการพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ด้วยเหตุผลดังต่อไปนี้ ประการที่หนึ่ง คำสั่งเรียกให้เจ้าหน้าที่ชดใช้ค่าสินไหมทดแทน เป็นคำสั่งที่มีชอบด้วยกฎหมาย กล่าวคือ การนับระยะเวลาสิบปีนับแต่วันทำละเมิด ตามมาตรา ๔๔๘ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ นั้น เริ่มนับตั้งแต่วันที่ได้กระทำหรืองดเว้นการกระทำอันเป็นมูลเหตุให้เกิดความเสียหายขึ้น ตามนัยคำพิพากษาศาลฎีกา ที่ ๖๐๒๔/๒๕๕๐ ส่วนหนังสือแจ้งผลการตรวจสอบของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๘ เป็นเพียงการแจ้งให้ผู้รับตรวจทราบถึงพฤติการณ์ที่น่าเชื่อว่าเจ้าหน้าที่ได้กระทำหรืองดเว้นการกระทำอันเป็นเหตุที่ก่อให้เกิด

/ความเสียหาย...

ความเสียหายแก่ทางราชการ เพื่อให้ผู้รับตรวจดำเนินการกับเจ้าหน้าที่ผู้ที่เกี่ยวข้องให้เกิดความเสียหาย ตามกฎหมายหรือระเบียบที่เกี่ยวข้องต่อไป กรณีจึงต้องนับอายุความสิบปีตั้งแต่วันที่เจ้าหน้าที่ ได้กระทำการเบิกจ่ายเงินอุดหนุนให้แก่โรงเรียนบ้านห้วยไคร้ สถานีนามัยบ้านห้วยไคร้ ที่ทำการ ปกครองอำเภอแม่สาย องค์การบริหารส่วนตำบลแม่ไร่ กลุ่มอาชีพและชมรมต่างๆ อันเป็นวันที่ ก่อให้เกิดความเสียหายแก่เทศบาลตำบลห้วยไคร้ ตามข้อกล่าวหาของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน ภูมิภาคที่ ๘ ดังนั้น เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือจังหวัดเชียงราย ที่ ขร ๐๐๒๓.๔/๗๐๐๙ ลงวันที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๖๐ แจ้งคำสั่งจังหวัดเชียงราย ที่ ๑๑๓๕/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๖๐ โดยให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดคดีใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่เทศบาลตำบลห้วยไคร้ตามความเห็น ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในฐานะที่ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้อนุมัติเบิกจ่ายเงิน ซึ่งผู้ฟ้องคดีมีหน้าที่ควบคุมดูแล รับผิดชอบการบริหารราชการของเทศบาลตำบลห้วยไคร้ และการปฏิบัติราชการของเจ้าหน้าที่ ในเทศบาลตำบลห้วยไคร้ให้เป็นไปตามกฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้อง เป็นเงินจำนวน ๖๕,๙๐๐ บาท จึงเป็นกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ออกคำสั่งโดยปราศจากอำนาจ เนื่องจากการใช้สิทธิเรียกร้อง ค่าสินไหมทดแทนเมื่อพ้นกำหนดอายุความสิบปีนับแต่วันทำละเมิด ตามนัยมาตรา ๔๔๘ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายดังกล่าว นอกจากนี้ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้แจ้งรายงานผลการสอบ ข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิด ตามหนังสือจังหวัดเชียงราย ลับ ที่ ขร ๐๐๒๓.๔/๓๙๐ ลงวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๕๖ ให้แก่นายอำเภอแม่สายว่า การที่เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องได้เบิกจ่าย เงินอุดหนุนยังไม่ถือว่าเทศบาลตำบลห้วยไคร้ได้รับความเสียหาย กรณีจึงถือได้ว่าวันดังกล่าว เป็นวันที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ รู้ถึงการกระทำละเมิดและรู้ตัวเจ้าหน้าที่ผู้จะพึงต้องคดีใช้ ค่าสินไหมทดแทนแล้ว และจะต้องออกคำสั่งเรียกให้เจ้าหน้าที่ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนภายใน วันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๕๘ เป็นอย่างช้า แต่เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ส่งสำนวนสอบข้อเท็จจริงความรับผิด ทางละเมิดไปให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตรวจสอบ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะต้องเตรียมเรื่องให้พร้อม สำหรับการออกคำสั่งให้เจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องชำระค่าสินไหมทดแทน เพื่อมิให้ขาดอายุความสองปี และเนื่องจากเทศบาลตำบลห้วยไคร้เป็นราชการส่วนท้องถิ่น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จะต้องพิจารณา ให้แล้วเสร็จก่อนอายุความสองปีสิ้นสุดลงไม่น้อยกว่าหนึ่งปี หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะต้องออกคำสั่งเรียกให้เจ้าหน้าที่ชำระค่าสินไหมทดแทนภายในกำหนดอายุความหนึ่งปีนับแต่ วันที่หน่วยงานของรัฐมีคำสั่งตามความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือจังหวัดเชียงราย ที่ ขร ๐๐๒๓.๔/๗๐๐๙ ลงวันที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๖๐ แจ้งคำสั่งให้ ผู้ฟ้องคดีรับผิดคดีใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่เทศบาลตำบลห้วยไคร้ตามความเห็นของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นเงินจำนวน ๖๕,๙๐๐ บาท จึงเป็นการออกคำสั่งเมื่อพ้นกำหนดอายุความ การใช้สิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนสองปีนับแต่วันที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ รู้ถึงการละเมิดและรู้ตัว เจ้าหน้าที่ผู้จะพึงต้องคดีใช้ค่าสินไหมทดแทน ตามนัยมาตรา ๑๒ ประกอบกับมาตรา ๑๐

/วรรคสอง...

วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ประการที่สอง เมื่อเทศบาลตำบลห้วยไคร้ไม่ได้รับความเสียหาย กล่าวคือ การอุดหนุนงบประมาณแก่หน่วยงานของรัฐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และองค์กรประชาชน ของเทศบาลตำบลห้วยไคร้ โดยการเบิกจ่ายจากเงินสะสมแทนที่จะเบิกจ่ายจากงบประมาณที่ตั้งไว้นั้นมิใช่ความเสียหายที่เกิดขึ้นต่อทรัพย์สินหรือสิทธิอย่างหนึ่งอย่างใดของเทศบาลตำบลห้วยไคร้ และในการนี้เทศบาลตำบลห้วยไคร้ยังได้ประโยชน์จากการดำเนินการของเจ้าหน้าที่ดังกล่าว ซึ่งเห็นได้จากการที่หน่วยงานของรัฐ หรือองค์กรประชาชนที่ได้รับเงินอุดหนุนจากเทศบาลตำบลห้วยไคร้ได้นำเงินไปดำเนินการสำเร็จตามวัตถุประสงค์ของโครงการ ซึ่งเป็นไปตามอำนาจหน้าที่ของเทศบาลตำบลห้วยไคร้ที่ต้องทำเพื่อประโยชน์สาธารณะของประชาชนในท้องถิ่นของตนเอง อีกทั้งเจตนารมณ์ของความรับผิดทางละเมิดคือให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทน ซึ่งหมายถึงการให้ชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ถูกระทำละเมิด เพราะฉะนั้นจะต้องมีความเสียหายเกิดขึ้นจึงจะมีการให้ชดใช้ค่าเสียหาย แต่เมื่อเทศบาลตำบลห้วยไคร้ไม่ได้รับความเสียหายผู้ฟ้องคดีจึงไม่ต้องชำระเงินเพื่อชดใช้ค่าเสียหายให้กับเทศบาลตำบลห้วยไคร้แต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. เพิกถอนคำสั่งจังหวัดเชียงราย ที่ ๑๑๓๕/๒๕๖๐ เรื่อง เรียกให้เจ้าหน้าที่ชดใช้ค่าสินไหมทดแทน ลงวันที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๖๐ และหนังสือจังหวัดเชียงราย ที่ ชร ๐๐๒๓.๔/๗๐๐๙ เรื่อง คำสั่งเรียกให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทน ลงวันที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๖๐

๒. เพิกถอนหนังสือจังหวัดเชียงราย ที่ ชร ๐๐๒๓.๔/๓๑๔๓๓ เรื่อง การพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้กับทางราชการ ลงวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๖๐

ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่ง ลงวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๖๑ ไม่รับคำฟ้องในส่วนที่ฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และคำขอท้ายฟ้องข้อ ๑ ไว้พิจารณา ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องคำอุทธรณ์ ลงวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๖๑ อุทธรณ์คำสั่งศาลปกครองชั้นต้นต่อศาลปกครองสูงสุด ต่อมาศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่ง ลงวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๖๑ ยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การว่า สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๘ ได้ตรวจสอบการเงินของเทศบาลตำบลห้วยไคร้ อำเภอแม่สาย จังหวัดเชียงราย แล้วมีข้อสังเกตว่าการจ่ายขาดเงินสะสมในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๘ ถึง พ.ศ. ๒๕๕๐ จำนวน ๓๔ รายการไม่เป็นไปตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการรับเงิน การเบิกจ่ายเงิน การฝากเงิน การเก็บรักษาเงิน และการตรวจเงินขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๗ แก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๘ และเป็นกรไม่ปฏิบัติตามหนังสือกระทรวงมหาดไทย ด่วนมากที่ มท ๐๘๐๘.๒/ว ๒๖๑๑ เรื่อง การตั้งงบประมาณรายจ่ายและการใช้จ่ายงบประมาณหมวด

/เงินอุดหนุน...

เงินอุดหนุนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ลงวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๔๗ และให้เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องจ่ายเงินคืนแก่เทศบาลตำบลห้วยไคร้ ซึ่งจังหวัดเชียงรายพิจารณาแล้วเห็นว่า คณะผู้บริหารชุดปัจจุบันเป็นผู้มีส่วนได้เสียหรือมีส่วนเกี่ยวข้องเป็นผู้อนุมัติเบิกจ่ายงบประมาณ ในโครงการดังกล่าว จึงต้องห้ามมิให้ทำการพิจารณาทางปกครองตามนัยมาตรา ๑๓ (๑) แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะผู้มีอำนาจกำกับดูแลตามมาตรา ๗๑ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๕๔๖ จึงมีอำนาจ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดตามข้อ ๑๒ ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ประกอบบันทึกคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๘๕๐/๒๕๔๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดตามคำสั่งจังหวัดเชียงราย ที่ ๓๒๔/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๕๔ คณะกรรมการชุดนี้ได้เปิดโอกาสให้เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องได้ชี้แจงข้อเท็จจริงและโต้แย้งแสดงพยานหลักฐานอย่างเพียงพอและเป็นธรรมแล้ว จึงได้รายงานผลการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดว่า การจ่ายขาดเงินสะสมของเทศบาลตำบลห้วยไคร้เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการและอุดหนุนงบประมาณ แก่หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น กลุ่มอาชีพ ชุมชนและส่วนราชการอื่นๆ ในครั้งนี้ มิได้เกิดจากการกระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงของเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง จึงไม่เป็นความผิดทางละเมิดและไม่มีผู้ใดต้องรับผิดชอบทางละเมิดแก่เทศบาลตำบลห้วยไคร้แต่อย่างใด ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นชอบตามที่คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง ความรับผิดชอบทางละเมิดเสนอ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยกรมบัญชีกลางได้แจ้งผลการพิจารณาว่า กรณีการเบิกจ่าย เงินสะสมเพื่ออุดหนุนงบประมาณแก่หน่วยงานของรัฐ องค์กรปกครอง ส่วนท้องถิ่น และองค์กรประชาชน นั้น ข้อ ๖๗ ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการรับเงิน การเบิกจ่ายเงิน การฝากเงิน การเก็บรักษาเงิน และการตรวจเงินขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งได้กำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะจ่ายเงินหรือก่อนนี้ผูกพันได้ แต่เฉพาะที่กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ หรือที่หนังสือสั่งการที่กระทรวงมหาดไทยได้กำหนดไว้ นอกจากนี้ หนังสือกระทรวงมหาดไทย ด่วนมาก ที่ มท ๐๘๐๘.๒/ว ๒๖๑๑ เรื่อง การตั้ง งบประมาณรายจ่ายและการใช้จ่ายงบประมาณหมวดเงินอุดหนุนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ลงวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๔๗ ข้อ ข. ๓ วรรคสอง ซึ่งกำหนดให้หน่วยงานที่ขอรับการอุดหนุน จัดทำโครงการพร้อมรายละเอียด วัตถุประสงค์ และค่าใช้จ่ายเสนอองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พิจารณาดำเนินการจัดตั้งงบประมาณตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยวิธีการ งบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๑ และข้อ ค. ๑ ได้กำหนดว่า เมื่อหน่วยงานที่ขอรับเงินอุดหนุนแจ้งขอรับเงินไปยังองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ให้องค์กรปกครอง

/ส่วนท้องถิ่น...

ส่วนท้องถิ่นตรวจสอบเงินรายได้ก่อนอนุมัติให้เบิกจ่ายจากเงินรายได้ตามงบประมาณที่ได้ตั้งไว้เท่านั้น เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า เทศบาลตำบลห้วยไคร้ได้จ่ายขาดเงินสะสม จำนวน ๒๑ ฎีกา เป็นเงินจำนวน ๖๕๙,๐๐๐ บาท เพื่ออุดหนุนงบประมาณแก่หน่วยงานของรัฐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และองค์กรประชาชน โดยได้รับอนุมัติจากสภาเทศบาลตำบลห้วยไคร้ ในการประชุมสมัยวิสามัญ สมัยที่ ๑ ครั้งที่ ๑ ประจำปี พ.ศ. ๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๔ เมษายน ๒๕๔๙ และในการประชุมสมัยวิสามัญ สมัยที่ ๑ ครั้งที่ ๑ ประจำปี พ.ศ. ๒๕๕๐ เมื่อวันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๕๐ การที่เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องได้ดำเนินการเบิกจ่ายเงินสะสมดังกล่าว จึงเป็นการไม่ปฏิบัติตามระเบียบและหนังสือสั่งการดังกล่าว พฤติการณ์ถือเป็นการกระทำด้วยความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง เป็นเหตุให้เทศบาลตำบลห้วยไคร้ได้รับความเสียหาย เป็นเงินจำนวน ๖๕๙,๐๐๐ บาท แต่เนื่องจากโครงการที่หน่วยงานขอรับเงินอุดหนุนเป็นการดำเนินการเพื่อประโยชน์ของชุมชนประชาชนในเขตพื้นที่เทศบาลตำบลห้วยไคร้ ดังนั้น เมื่อคำนึงถึงความร้ายแรงแห่งการกระทำและความเป็นธรรมแล้ว จึงให้เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายให้แก่เทศบาลตำบลห้วยไคร้ ในอัตราร้อยละ ๕๐ ของค่าเสียหาย จำนวน ๖๕๙,๐๐๐ บาท คิดเป็นเงิน ๓๒๙,๕๐๐ บาท อนึ่ง เนื่องจากการสอบสวนเรื่องนี้มีเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องหลายคนและจากการตรวจสอบเบื้องต้นปรากฏว่า ยังมีได้สอบปากคำและให้โอกาสเจ้าหน้าที่บางคนได้ชี้แจงข้อเท็จจริงและโต้แย้งแสดงพยานหลักฐาน เช่น สมาชิกสภาเทศบาลตำบลห้วยไคร้ จึงขอให้เทศบาลตำบลห้วยไคร้ตรวจสอบและให้โอกาสเจ้าหน้าที่ได้ชี้แจงข้อเท็จจริงและโต้แย้งแสดงพยานหลักฐานอย่างเพียงพอและเป็นธรรมตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ก่อนที่จะออกคำสั่งเรียกให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทน และหากปรากฏข้อเท็จจริงหรือพยานหลักฐานใดที่จะทำให้ความเห็นของกระทรวงการคลังเปลี่ยนแปลงไปก็ให้ส่งเรื่องให้กระทรวงการคลังพิจารณาอีกครั้ง หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดแทนคณะกรรมการชุดเดิมที่ได้เกษียณอายุราชการแล้ว โดยให้คณะกรรมการชุดใหม่ดำเนินการสอบสวน และเปิดโอกาสให้เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องซึ่งเป็นสมาชิกสภาเทศบาลตำบลห้วยไคร้ ชี้แจงข้อเท็จจริงและโต้แย้งแสดงพยานหลักฐานอย่างเพียงพอและเป็นธรรม แล้วได้รายงานผลการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดพร้อมความเห็นและเอกสารที่เกี่ยวข้องให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วเห็นว่า ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงหรือพยานหลักฐานใดที่จะทำให้ความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เปลี่ยนแปลงไป ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะผู้กำกับดูแลเทศบาลตำบลห้วยไคร้ จึงอาศัยอำนาจตามข้อ ๑๘ ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ออกคำสั่งจังหวัดเชียงราย ที่ ๑๑๓๕/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๑๗ มีนาคม

๒๕๖๐ เรียกให้เจ้าหน้าที่ชดใช้ค่าสินไหมทดแทน ตามความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยในส่วนของผู้ฟ้องคดี นายกเทศมนตรีตำบลห้วยไคร้ ในฐานะผู้อนุมัติเบิกจ่ายมีหน้าที่ควบคุมดูแลรับผิดชอบการบริหารราชการของเทศบาลตำบลห้วยไคร้และการปฏิบัติราชการของเจ้าหน้าที่ในเทศบาลตำบลห้วยไคร้ให้เป็นไปตามกฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้อง ซึ่งข้อเท็จจริงปรากฏว่าเมื่อสืบตำรวจตรีธนนอมได้ลงนามในฎีกาเรียนผู้ฟ้องคดีเห็นควรอนุมัติให้เบิกเงินสะสมได้ หากผู้ฟ้องคดีได้ใช้ความระมัดระวังและความละเอียดรอบคอบปฏิบัติหน้าที่ด้วยความเอาใจใส่ ย่อมอยู่ในวิสัยที่จะทราบได้ว่า เทศบาลตำบลห้วยไคร้ไม่สามารถจ่ายเงินสะสมเพื่อการดังกล่าวได้ กรณีดังกล่าวจึงเป็นการไม่ปฏิบัติตามข้อ ๖๗ ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการรับเงิน การเบิกจ่ายเงิน การฝากเงิน การเก็บรักษาเงิน และการตรวจเงินขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๗ และหนังสือกระทรวงมหาดไทย ด่วนมาก ที่ มท ๐๘๐๘.๒/ว ๒๖๑๑ เรื่อง การตั้งงบประมาณรายจ่ายและการใช้จ่ายงบประมาณหมวดเงินอุดหนุนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ลงวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๔๗ พฤติการณ์ถือได้ว่าเป็นการปฏิบัติหน้าที่ด้วยความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงเป็นเหตุให้เทศบาลตำบลห้วยไคร้ได้รับความเสียหาย จึงให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนในอัตราร้อยละ ๒๐ ของค่าเสียหายจำนวน ๓๒๙,๕๐๐ บาท คิดเป็นเงิน ๖๕,๙๐๐ บาท ตามนัยมาตรา ๑๐ ประกอบมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งเจ้าหน้าที่ผู้ต้องรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามคำสั่งจังหวัดเชียงราย ที่ ๑๑๓๕/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๖๐ จำนวน ๑๑ ราย รวมถึงผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวแต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นว่า (๑) กระบวนการพิจารณาออกคำสั่งจังหวัดเชียงราย ที่ ๑๑๓๕/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๖๐ ได้มีการแจ้งและอธิบายข้อกล่าวหาให้บุคคลต่างๆ ที่เกี่ยวข้องได้ทราบ นอกจากนี้ ได้เปิดโอกาสให้ชี้แจงข้อเท็จจริงด้วยแล้ว ตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ (๒) การเบิกจ่ายจากหมวดเงินอุดหนุนให้เบิกจ่ายจากเงินรายได้ตามงบประมาณที่ตั้งไว้เท่านั้น จะเบิกจ่ายจากเงินสะสมไม่ได้ เมื่อเทศบาลตำบลห้วยไคร้ดำเนินการเบิกจ่ายเงินสะสมเป็นการไม่ปฏิบัติตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยและหนังสือสั่งการที่เกี่ยวข้อง ดังนั้น การเบิกเงินดังกล่าวทำให้ทางราชการได้รับความเสียหาย ส่วนกรณีอายุความนั้น เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แจ้งผลการพิจารณาความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ตามหนังสือกรมบัญชีกลาง ลับ ที่ กค ๐๔๑๕.๕/ล ๓๙๙๗๐ ลงวันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๕๙ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบ เมื่อวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๕๙ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ออกคำสั่งให้เจ้าหน้าที่ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เมื่อวันที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๖๐ จึงเป็นการออกคำสั่งภายในอายุความ ๑ ปี นับแต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แจ้งผลการพิจารณา ตามมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ การออกคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงชอบแล้ว และ

/ (๓) อุทธรณ์...

(๓) อุทธรณ์ของผู้อุทธรณ์ไม่อาจหักล้างความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ซึ่งกรณีมีการอุทธรณ์ ผู้มีอำนาจพิจารณาต้องผูกพันตามความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามนัยข้อ ๑๘ ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ประกอบหนังสือกระทรวงการคลัง ที่ กค ๐๔๐๖.๒/ว ๖๐ ลงวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๔๘ และความเห็นคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะพิเศษ) เรื่องเสร็จที่ ๕๒๒/๒๕๕๐ จึงยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จากข้อเท็จจริงทั้งหมดจึงเห็นได้ว่า การออกคำสั่งให้เจ้าหน้าที่ชุดใช้ค่าสินไหมทดแทนและการพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ชอบด้วยกฎหมายแล้ว ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้การโดยมีสาระสำคัญเช่นเดียวกันกับคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และเพิ่มเติมว่า เจตนาารมณ์ของพระราชบัญญัติความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งเป็นกฎหมายพิเศษที่ใช้บังคับระหว่างหน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกับเอกชน ได้กำหนดหลักการเกี่ยวกับความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ผู้กระทำละเมิดไว้เป็นการเฉพาะ โดยได้กำหนดกระบวนการพิจารณา ระยะเวลาการพิจารณา และภาระหน้าที่ของหน่วยงานของรัฐที่ต้องปฏิบัติไว้อย่างชัดเจน จึงไม่อาจนำบทบัญญัติตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาใช้ควบคู่กับพระราชบัญญัติความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ได้ และเมื่อมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ได้บัญญัติให้สิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากเจ้าหน้าที่ผู้กระทำละเมิดต่อหน่วยงานของรัฐมีกำหนดอายุความสองปีนับแต่วันที่หน่วยงานของรัฐรู้ถึงการกระทำละเมิดและรู้ตัวเจ้าหน้าที่ผู้จะพึงต้องใช้ค่าสินไหมทดแทน และกรณีที่หน่วยงานของรัฐเห็นว่าเจ้าหน้าที่ผู้นั้นไม่ต้องรับผิดชอบ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตรวจสอบแล้วเห็นว่าต้องรับผิดชอบ ให้สิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนนั้นมีกำหนดอายุความหนึ่งปีนับแต่วันที่หน่วยงานของรัฐมีคำสั่งตามความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ซึ่งเป็นการกำหนดอายุความไว้เป็นการเฉพาะ บทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวซึ่งเป็นกฎหมายพิเศษ จึงมีผลเป็นการยกเว้นมาตรา ๔๔๘ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ซึ่งเป็นกฎหมายทั่วไป ประกอบกับข้อ ๑๗ วรรคสี่ ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ กำหนดว่า ในระหว่างการพิจารณาของกระทรวงการคลัง ให้ผู้แต่งตั้งสั่งการให้เตรียมเรื่องให้พร้อมสำหรับการออกคำสั่งให้เจ้าหน้าที่ชำระค่าสินไหมทดแทน หรือดำเนินการฟ้องคดีเพื่อมิให้ขาดอายุความสองปีนับจากวันที่ผู้แต่งตั้งคณะกรรมการ สอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดวินิจฉัยสั่งการนั้น จะใช้กับกรณีที่ผู้แต่งตั้งวินิจฉัยสั่งการว่ามีผู้รับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทน ซึ่งอายุความใช้สิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากเจ้าหน้าที่ผู้กระทำละเมิดในกรณีนี้จะมีอายุความสองปีนับแต่วันที่หน่วยงานของรัฐรู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวเจ้าหน้าที่ผู้จะพึงต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทน หากกรณีผู้แต่งตั้ง

/คณะกรรมการ...

คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดวินิจฉัยสั่งการว่าไม่มีผู้ต้องรับผิดชอบใช้
 ค่าสินไหมทดแทน จะยังไม่ถือว่าหน่วยงานของรัฐรู้ถึงการกระทำละเมิดและรู้ตัวเจ้าหน้าที่
 ผู้จะพึงต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทน เป็นผลให้สิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจึงยังไม่เกิด
 ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดจึงไม่ต้องเตรียมเรื่อง
 สำหรับการออกคำสั่งให้เจ้าหน้าที่ชำระค่าสินไหมทดแทนหรือดำเนินการฟ้องคดีแต่อย่างใด
 จนกระทั่งเมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาแล้วเห็นว่ามีผู้ต้องรับผิดชอบและแจ้งให้หน่วยงานของรัฐทราบ
 เพื่อพิจารณาสั่งการตามความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ อายุความใช้สิทธิเรียกร้องค่าสินไหม
 ทดแทนจากเจ้าหน้าที่ผู้กระทำละเมิดจึงเกิดนับแต่วันที่หน่วยงานของรัฐสั่งการตามความเห็น
 ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยอายุความกรณีนี้มีกำหนดหนึ่งปี ดังนั้น เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
 มีความเห็นว่าผู้ฟ้องคดีไม่ต้องรับผิดชอบ แต่เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยกรมบัญชีกลางตรวจสอบแล้ว
 เห็นว่ากรณีดังกล่าวผู้ฟ้องคดีต้องรับผิดชอบ และแจ้งผลการพิจารณาให้จังหวัดเชียงรายทราบตาม
 หนังสือกรมบัญชีกลาง ลับ ที่ กค ๐๔๑๕.๕/ล ๓๙๙๗๐ ลงวันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๕๙ ซึ่งต่อมา
 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งจังหวัดเชียงราย ที่ ๑๑๓๕/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๖๐
 เรียกให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทน ซึ่งเป็นการสั่งการตามความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓
 ภายในกำหนดอายุความ ๑ ปี นับแต่วันที่หน่วยงานของรัฐมีคำสั่งตามความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓
 ตามมาตรา ๑๐ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙
 ซึ่งเป็นกฎหมายเฉพาะ ดังนั้น คำสั่งจังหวัดเชียงราย ที่ ๑๑๓๕/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๖๐
 ที่เรียกให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่เทศบาลตำบลห้วยไคร้ จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วย
 กฎหมาย ข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีไม่อาจรับฟังได้ สำหรับหนังสือกรมบัญชีกลาง ลับ ที่
 กค ๐๔๑๕.๕/ล ๓๙๙๗๐ ลงวันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๕๙ ที่ได้แจ้งผลการพิจารณาความรับผิดชอบทาง
 ละเมิดของเจ้าหน้าที่ไปยังจังหวัดเชียงราย เป็นเพียงส่วนหนึ่งของการพิจารณาทางปกครอง
 เพื่อออกคำสั่งทางปกครองเท่านั้น จึงยังไม่มีผลเป็นการสร้างนิติสัมพันธ์ขึ้นระหว่างบุคคล
 ในอันที่จะก่อ เปลี่ยนแปลง โอน สงวน ระงับ หรือมีผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิหรือหน้าที่
 ของบุคคล อันจะถือได้ว่าเป็นคำสั่งทางปกครอง ตามบทนิยามคำว่า “คำสั่งทางปกครอง”
 ตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ แต่อย่างไร
 ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ใช่ผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายที่จะมีสิทธิยื่นฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ต่อศาล
 เป็นคดีนี้ได้ ตามนัยมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดี
 ปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยรวม ๒ ประเด็น
 ดังนี้ ประเด็นที่หนึ่ง ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ต่อศาลปกครองหรือไม่ เห็นว่า
 ความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยกรมบัญชีกลางเป็นมูลเหตุโดยตรงที่ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับ

/ความเดือดร้อน...

ความเดือดร้อนหรือเสียหาย เนื่องจากความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยกรมบัญชีกลางมีผลทำให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดคดีใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่เทศบาลตำบลห้วยไคร้ อันเป็นวัตถุประสงค์ที่ผู้ฟ้องคดีนำมาฟ้องขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอน ผู้ฟ้องคดีจึงมีสิทธิฟ้องกระทรวงการคลังเป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ ประกอบกับกรณีนี้หากศาลมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องในส่วนที่ฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไว้พิจารณาแล้ว ก็จะส่งผลให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ซึ่งเป็นหน่วยงานทางปกครองที่มีความเห็นให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดคดีใช้ค่าสินไหมทดแทนไม่ได้เข้ามาให้ข้อเท็จจริงเพื่อเป็นการชี้แจงหรือโต้แย้งแสดงพยานหลักฐานต่อศาล และหากศาลมีคำพิพากษาในทางที่เป็นคุณแก่ผู้ฟ้องคดีแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ก็จะไม่มีส่วนสิทธิอุทธรณ์เพื่อยืนยันความเห็นของตน ซึ่งอาจทำให้การตรวจสอบกรณีความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ที่กฎหมายกำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีส่วนสำคัญในการดูแลทรัพย์สินของรัฐไม่อาจใช้บังคับได้อย่างมีประสิทธิภาพ ยิ่งไปกว่านั้นหลังจากคดีถึงที่สุดแล้ว หากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีคำขอให้ศาลพิจารณาคดีใหม่ตามมาตรา ๗๕ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ก็อาจมีปัญหาในการพิจารณาคดีของศาลว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นคู่กรณีหรือบุคคลภายนอกผู้มีส่วนได้เสียหรืออาจถูกกระทบจากผลแห่งคดีที่จะมีสิทธิขอพิจารณาคดีใหม่ได้หรือไม่ ซึ่งหากเห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีสิทธิขอพิจารณาคดีใหม่ก็จะเป็นภาระแก่ศาลที่ต้องพิจารณาคดีนี้ใหม่ อันจะทำให้คดีเกิดความล่าช้าโดยไม่สมควร ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงมีสิทธิฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ต่อศาลปกครองได้ตามนัยมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ศาลจึงมีคำสั่งรับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีในส่วนที่ฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และดำเนินกระบวนการพิจารณาในส่วนที่เกี่ยวข้องกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามกฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง มาตลอดจนถึงขั้นนี้

ประเด็นที่สอง ผลการพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ตามหนังสือจังหวัดเชียงราย ที่ ขร ๐๐๒๓.๔/๓๑๔๓๓ เรื่อง การพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งคดีใช้ค่าสินไหมทดแทนให้กับทางราชการ ลงวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ เป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ ซึ่งมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยก่อนว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำสั่งจังหวัดเชียงราย ที่ ๑๑๓๕/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๖๐ ที่เรียกให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดคดีใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่เทศบาลตำบลห้วยไคร้ เป็นเงินจำนวน ๖๕,๙๐๐ บาท ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ โดยมีปัญหาที่ต้องพิจารณาในเบื้องต้นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ออกคำสั่งเรียกให้ผู้ฟ้องคดีชำระค่าเสียหายภายในอายุความตามที่กฎหมายกำหนดหรือไม่ เห็นว่า เมื่อกรณีพิพาทในคดีนี้เป็นกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่าผู้ฟ้องคดีมีต้องรับผิดคดีใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่เทศบาลตำบลห้วยไคร้ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยกรมบัญชีกลางได้มีความเห็นว่าผู้ฟ้องคดีต้องรับผิดคดีใช้ค่าสินไหมทดแทน ดังนั้นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงต้องออกคำสั่งเรียกให้ผู้ฟ้องคดีชำระเงินค่าสินไหมทดแทนภายในกำหนด

/อายุความ...

อายุความหนึ่งปีนับแต่วันที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งตามความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แต่ไม่เกินสิบปี นับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีได้กระทำละเมิดต่อเทศบาลตำบลห้วยไคร้ ซึ่งแม้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับแจ้ง ผลการพิจารณาความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยกรมบัญชีกลาง ตามหนังสือกรมบัญชีกลาง ลับ ที่ กค ๐๔๑๕.๕/ล ๓๙๙๗๐ ลงวันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๕๙ เมื่อวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๕๙ และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งจังหวัดเชียงราย ที่ ๑๑๓๕/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๖๐ ให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่เทศบาลตำบลห้วยไคร้ ในส่วน ของผู้ฟ้องคดีเป็นเงินจำนวน ๖๕,๙๐๐ บาท จะเป็นกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ใช้สิทธิเรียกร้อง ค่าสินไหมทดแทนภายในกำหนดอายุความหนึ่งปีนับแต่วันที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งตามความเห็น ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยกรมบัญชีกลาง ตามมาตรา ๑๐ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิด ทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ และข้อ ๑๘ ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วย หลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติม โดยระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของ เจ้าหน้าที่ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙ ก็ตาม แต่เมื่อคำสั่งจังหวัดเชียงราย ที่ ๑๑๓๕/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๖๐ ที่เรียกให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่เทศบาลตำบลห้วยไคร้ ซึ่งเป็น เหตุแห่งการฟ้องคดีนี้มีมูลเหตุแห่งการกระทำละเมิดของผู้ฟ้องคดี อันเกิดจากการที่ผู้ฟ้องคดี ลงนามในฎีกาเพื่ออนุมัติให้มีการเบิกเงินสะสมรวม ๒๑ ฎีกา จนกระทั่งได้มีการจ่ายเงินตามฎีกา ทั้ง ๒๑ ฎีกา รวมเป็นเงิน ๖๕๙,๐๐๐ บาท ให้แก่ผู้รับเงินแล้ว ซึ่งเป็นการไม่ปฏิบัติตามระเบียบ กระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการรับเงิน การเบิกจ่ายเงิน การฝากเงิน การเก็บรักษาเงิน และการ ตรวจเงินขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๗ และหนังสือกระทรวงมหาดไทย ด่วนมาก ที่ มท ๐๘๐๘.๒/ว ๒๖๑๑ ลงวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๔๗ พฤติการณ์เป็นการปฏิบัติหน้าที่ด้วยความ ประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง เป็นเหตุให้เทศบาลตำบลห้วยไคร้ได้รับความเสียหาย โดยต้องถือว่า วันที่มีการจ่ายเงินตามฎีกาดังกล่าวแต่ละฎีกาในระหว่างวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๔๙ ถึงวันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ เป็นวันที่ผู้ฟ้องคดีกระทำละเมิดต่อเทศบาลตำบลห้วยไคร้ การใช้สิทธิเรียกร้อง ของเทศบาลตำบลห้วยไคร้ให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายจากการกระทำละเมิดดังกล่าวจึงต้อง กระทำภายในอายุความสิบปีนับแต่วันทำละเมิด เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งจังหวัดเชียงราย ที่ ๑๑๓๕/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๖๐ เรียกให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทน กรณีจึง เป็นการใช้สิทธิเรียกร้องให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเมื่อพ้นกำหนดอายุความสิบปีนับแต่ วันที่ผู้ฟ้องคดีทำละเมิดต่อเทศบาลตำบลห้วยไคร้ และเมื่อคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ให้ผู้ฟ้องคดี รับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนดังกล่าว เป็นการออกคำสั่งเมื่อพ้นกำหนดอายุความตามกฎหมายแล้ว คำสั่งดังกล่าวจึงเป็นคำสั่งที่ออกมาโดยไม่มีอำนาจอันเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาอุทธรณ์แล้วให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีโดยอาศัยข้อเท็จจริงและ

/เหตุผล...

เหตุผลเช่นเดียวกันกับการมีคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อันมีผลทำให้ผู้ฟ้องคดีต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่เทศบาลตำบลห้วยไคร้แล้ว ผลการพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายเช่นเดียวกัน

สำหรับคำฟ้องในส่วนที่ผู้ฟ้องคดีได้บรรยายถึงความเดือดร้อนหรือเสียหายที่เกิดจากการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยกรมบัญชีกลาง นั้น เห็นว่า เมื่อความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยกรมบัญชีกลาง เป็นเพียงการพิจารณาเพื่อให้ความเห็นต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยเป็นการเตรียมการและการดำเนินการเพื่อจัดให้มีคำสั่งทางปกครอง ความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยกรมบัญชีกลางดังกล่าว จึงเป็นขั้นตอนในการพิจารณาทางปกครองที่กฎหมายกำหนดให้ต้องกระทำ แม้จะเป็นเหตุโดยตรงที่ทำให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งทางปกครองอันกระทบสิทธิหรือหน้าที่ของผู้ฟ้องคดีก็ตาม แต่ความเห็นดังกล่าวก็ไม่ใช่คำสั่งทางปกครองอันจะเป็นวัตถุประสงค์แห่งการฟ้องคดีเพื่อขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนได้ ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงไม่จำเป็นต้องอยู่ภายใต้คำบังคับของศาลแต่ประการใด

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาเพิกถอนผลการพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ตามหนังสือจังหวัดเชียงราย ที่ ขร ๐๐๒๓.๔/๓๑๔๓๓ เรื่อง การพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้กับทางราชการ ลงวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ โดยให้การเพิกถอนมีผลย้อนหลังไปตั้งแต่วันที่ผลการพิจารณาอุทธรณ์ดังกล่าว ทั้งนี้ มีข้อสังเกตเกี่ยวกับแนวทางหรือวิธีการดำเนินการให้เป็นไปตามคำพิพากษาโดยให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำสั่งจังหวัดเชียงราย ที่ ๑๑๓๕/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๖๐ ที่เรียกให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่เทศบาลตำบลห้วยไคร้ เป็นเงินจำนวน ๖๕,๙๐๐ บาท โดยให้มีผลย้อนหลังไปตั้งแต่วันที่ที่มีคำสั่ง

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อุทธรณ์ว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ต้องพิจารณาสำนวนการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ที่จังหวัดเชียงรายจัดส่งให้ ก็เนื่องมาจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นหน่วยงานกลางที่ทำหน้าที่ดูแลด้านการเงินการคลังของแผ่นดินตามนัยมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ ประกอบกับพระราชบัญญัติความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งใช้บังคับกับการกระทำละเมิดในการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ทุกกรณี รวมถึงการออกคำสั่งและกฎด้วยนั้นในมาตรา ๑๐ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งได้กำหนดให้หน่วยงานของรัฐมีคำสั่งตามความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ดังนั้น หากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้แจ้งผลการพิจารณาสำนวนการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดให้จังหวัดเชียงรายทราบ จังหวัดเชียงรายซึ่งอยู่ในฐานะผู้กำกับดูแลเทศบาลตำบลห้วยไคร้ ก็ต้องผูกพันและสั่งการตามความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ด้วย ตามนัยข้อ ๑๘ ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี

/ว่าด้วย...

ว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙ ทั้งนี้ จังหวัดเชียงรายได้ออกคำสั่งเรียกให้เจ้าหน้าที่ ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่มิคำสั่งตามความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตาม มาตรา ๑๐ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดชอบทางละเมิดเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ และเมื่อมีการ อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว ผู้มีอำนาจพิจารณาคำอุทธรณ์ต้องผูกพันตามความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ด้วย ตามนัยหนังสือกระทรวงการคลัง ที่ กค ๐๔๐๖.๒/ว ๖๐ ลงวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๔๘ ประกอบ ความเห็นคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะพิเศษ) เรื่องเสร็จที่ ๕๒๒/๒๕๕๐ ในส่วนของมาตรา ๑๐ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ถือเป็น กฎหมายพิเศษที่มีข้อความขัดหรือแย้งกับมาตรา ๔๔๘ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่ง และพาณิชย์ซึ่งเป็นกฎหมายทั่วไป จึงมีผลเป็นการยกเว้นบทบัญญัติดังกล่าว และยังไม่ปรากฏ ว่าบทบัญญัติที่กำหนดให้นำอายุความตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาใช้บังคับ ประกอบกับมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ยังได้กำหนดให้บรรดากฎหมาย กฏ และข้อบังคับใดๆ ในส่วนที่มีบัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้ หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้แทน ดังนั้น เมื่อพิเคราะห์เจตนาในการตราพระราชบัญญัติความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ มีวัตถุประสงค์ที่จะกำหนดความรับผิดชอบในทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติหน้าที่ ส่วนความรับผิดชอบของบุคคลภายนอกเป็นไปตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และเพื่อให้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ซึ่งเป็นหน่วยงานกลางที่ทำหน้าที่ดูแลด้านการเงินการคลังของแผ่นดินมีอำนาจ ในการตรวจสอบและพิจารณาการกระทำละเมิดต่อหน่วยงานของรัฐ ให้หน่วยงานของรัฐผูกพัน การพิจารณาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงมีการกำหนดให้สิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนตาม ความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ภายในอายุความ ๑ ปี ซึ่งเป็นการยกเว้นบทบัญญัติมาตรา ๔๔๘ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มิได้เสนอหรือแก้ไข กฎหมาย ระเบียบให้นำอายุความตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาใช้บังคับ จึงต้องถือ อายุความตามมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ เมื่อมีการออกคำสั่งตามความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ซึ่งเป็นการออกคำสั่งเรียกให้ผู้ฟ้องคดี ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนภายในกำหนดอายุความ ๑ ปี นับแต่วันที่หน่วยงานของรัฐมีคำสั่ง ตามความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ การออกคำสั่งของจังหวัดเชียงรายจึงชอบแล้ว ดังนั้น คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นจึงมีความคลาดเคลื่อนในประเด็นข้อกฎหมายดังกล่าว

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษากลับคำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้นด้วย
ผู้ฟ้องคดีแก้อุทธรณ์โดยถือเอาคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นเป็นส่วนหนึ่ง
ของคำแก้อุทธรณ์และเพิ่มเติมว่า คำอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นอุทธรณ์ที่ไม่ชัดแจ้ง

/คลุมเครือ...

คลุมเครือ และมีความเข้าใจคลาดเคลื่อนในการตีความอายุความ ตามมาตรา ๔๔๘ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ที่บัญญัติไว้เป็นสองกรณีคือ (๑) ปีหนึ่งนับแต่วันที่ผู้ต้องเสียหายรู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวผู้ที่จะพึงต้องใช้ค่าสินไหมทดแทน (๒) สิบปีนับแต่วันทำละเมิด ประกอบมาตรา ๓ และมาตรา ๑๐ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ และเมื่อไม่ปรากฏว่ามีพยานหลักฐาน รวมถึงข้อกล่าวอ้างที่ระบุว่าไม่มีกฎหมาย ระเบียบ หรือนำอายุความตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาใช้บังคับ หักล้างผลการพิจารณาและคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นที่พิจารณาว่า บทบัญญัติของมาตรา ๔๔๘ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เป็นกฎหมายทั่วไป ที่ขัดหรือแย้งกับ มาตรา ๑๐ วรรคหนึ่งและวรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งเป็นกฎหมายเฉพาะ อันมีผลเป็นการยกเว้นบทบัญญัติในมาตรา ๔๔๘ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ แต่เฉพาะในส่วนที่กำหนดให้ใช้สิทธิเรียกร้องค่าเสียหาย อันเกิดแต่มูลละเมิดซึ่งมีอายุความหนึ่งปีนับแต่วันที่ผู้ต้องเสียหายรู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวผู้ที่จะพึงใช้ค่าสินไหมทดแทนเท่านั้น โดยมาตรา ๑๐ วรรคหนึ่งและวรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ มิได้มีข้อความขัดหรือแย้งกับมาตรา ๔๔๘ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ที่จะส่งผลเป็นการยกเว้นบทบัญญัติในส่วนดังกล่าว ที่กำหนดให้การใช้สิทธิเรียกร้องค่าเสียหายอันเกิดจากมูลละเมิดขาดอายุความเมื่อพ้นกำหนด สิบปีนับแต่วันทำละเมิดแต่อย่างใด ประกอบกับศาลปกครองสูงสุดได้มีคำวินิจฉัย และมีคำพิพากษา ในลักษณะดังกล่าวนี้ไว้ในคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด ที่ อ. ๔๔๓/๒๕๖๐ สรุปความว่า บทบัญญัติมาตรา ๔๔๘ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และมาตรา ๑๐ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ได้กำหนดระยะเวลาการใช้สิทธิเรียกร้องค่าเสียหายอันเกิดแต่มูลละเมิดไว้ ๒ กรณี กรณีแรก เมื่อรู้ถึงการกระทำละเมิด และรู้ตัวผู้ที่จะพึงต้องใช้ค่าสินไหมทดแทน กำหนดให้เรียกร้องค่าเสียหายภายในหนึ่งปีนับแต่วันรู้ถึงการกระทำละเมิดและรู้ตัวผู้ที่จะพึงต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ หรือภายในสองปี ตามมาตรา ๑๐ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ กรณีดังกล่าวนี้ถือเป็นระยะเวลาใช้สิทธิในการเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากผู้กระทำละเมิด ระยะเวลาการใช้สิทธิจะเริ่มนับต่อเมื่อได้รู้ถึงการกระทำละเมิดและรู้ตัวผู้กระทำละเมิด ส่วนกรณีที่สอง เป็นการกำหนดระยะเวลาสิบปีนับแต่วันทำละเมิดหากพ้นระยะเวลาดังกล่าวผู้เสียหายไม่มีสิทธิเรียกให้ผู้กระทำละเมิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนได้ ระยะเวลาตามกรณีนี้เป็นระยะเวลาสิ้นสิทธิเรียกร้องค่าเสียหาย แม้ว่าต่อมาผู้เสียหายจะรู้ถึงการกระทำละเมิดและรู้ตัวผู้กระทำละเมิด ก็ไม่อาจใช้สิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากผู้กระทำละเมิดได้อีกต่อไป นอกจากนี้ แม้บทบัญญัติมาตรา ๑๐ วรรคสอง

/แห่งพระราชบัญญัติ...

แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ที่กำหนดให้มีอายุความสองปี มีข้อความขัดหรือแย้งกับมาตรา ๔๔๘ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ในส่วนที่กำหนดให้สิทธิเรียกร้องค่าเสียหายอันเกิดแต่มูลละเมิดขาดอายุความเมื่อพ้นหนึ่งปี นับแต่วันที่ผู้เสียหายรู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวผู้ที่จะพึงต้องใช้ค่าสินไหมทดแทน ก็คงมีผลเป็นการยกเว้นบทบัญญัติมาตรา ๔๔๘ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เฉพาะแต่ในส่วนที่กำหนดให้สิทธิเรียกร้องค่าเสียหายอันเกิดแต่มูลละเมิดขาดอายุความเมื่อพ้นหนึ่งปี นับแต่วันที่ผู้เสียหายรู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวผู้ที่จะพึงต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนเท่านั้น หากได้มีข้อความขัดหรือแย้ง หรือมีผลเป็นการยกเลิกมาตรา ๔๔๘ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ในส่วนที่กำหนดว่าสิทธิเรียกร้องค่าเสียหายอันเกิดแต่มูลละเมิดขาดอายุความเมื่อพ้นกำหนดสิบปี นับแต่วันทำละเมิดแต่อย่างใดไม่ ดังนั้น กรณีละเมิดที่นับอายุความตั้งแต่วันทำละเมิด จึงต้องใช้บังคับตามมาตรา ๔๔๘ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายืนตามคำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้น

คดีนี้ศาลปกครองสูงสุดไม่จัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี คู่กรณีไม่ได้ยื่นคำแถลงเป็นหนังสือและไม่ได้แจ้งความประสงค์ให้ศาลจัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาพยานหลักฐานในคำฟ้อง คำให้การ คำคัดค้านคำให้การ คำให้การเพิ่มเติม คำอุทธรณ์ และคำแก้อุทธรณ์แล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เดิมในขณะที่ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบลห้วยไคร้ สังกัดเทศบาลตำบลห้วยไคร้ อำเภอแม่สาย จังหวัดเชียงราย ได้ลงลายมือชื่อในฎีกาอนุมัติให้เบิกจ่ายขาดเงินสะสมของเทศบาลตำบลห้วยไคร้ เพื่ออุดหนุนงบประมาณแก่หน่วยงานของรัฐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และองค์กรประชาชนที่ขอรับการอุดหนุนงบประมาณ และลงลายมือชื่อในเช็คสั่งจ่ายเงินตามฎีกาดังกล่าวระหว่างวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๔๙ ถึงวันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ จำนวน ๒๑ ฎีกา รวมเป็นเงินจำนวนทั้งสิ้น ๖๕๙,๐๐๐ บาท ต่อมา ภายหลังจากที่สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๘ ได้ตรวจสอบงบการเงินสำหรับปีสิ้นสุดวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๘ วันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๙ และวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๐ ของเทศบาลตำบลห้วยไคร้ แล้วมีข้อสังเกตว่า การจ่ายขาดเงินสะสมข้างต้นเป็นการปฏิบัติไม่เป็นไปตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการรับเงิน การเบิกจ่ายเงิน การฝากเงิน การเก็บรักษาเงิน และการตรวจเงินขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๗ และหนังสือกระทรวงมหาดไทย ด่วนมาก ที่ มท ๐๘๐๘.๒/ว ๒๖๑๑ เรื่อง การตั้งงบประมาณรายจ่ายและการใช้จ่ายงบประมาณหมวดเงินอุดหนุนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ลงวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๔๗ จึงได้มีข้อเสนอแนะให้เทศบาลตำบลห้วยไคร้ดำเนินการขออนุมัติยกเว้น

/การปฏิบัติ...

การปฏิบัติตามระเบียบและหนังสือดังกล่าว แจ้งตามหนังสือสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน ภูมิภาคที่ ๘ ลับ ที่ ๓๗ ๐๐๓๖ ชม/๕๙๓ ลงวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๕๑ ต่อมา เทศบาลตำบลห้วยไคร้ โดยผู้ฟ้องคดีในฐานะนายกเทศมนตรีตำบลห้วยไคร้ได้มีหนังสือ ลับ ที่ ขร ๕๔๐๐๑/๐๑ ลงวันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๕๒ ถึงนายอำเภอแม่สาย เพื่อขออนุมัติยกเว้นการปฏิบัติตามระเบียบและหนังสือที่เกี่ยวข้องตามข้อเสนอแนะของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๘ แต่อำเภอแม่สาย ได้มีหนังสือ ลับ ที่ ขร ๐๐๓๗.๑๘/๕ ลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ แจ้งผู้ฟ้องคดีว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วเห็นว่า กรณีที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นไม่สามารถปฏิบัติตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการรับเงิน การเบิกจ่ายเงิน การฝากเงิน การเก็บรักษาเงิน และการตรวจเงินขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๗ ได้ ให้ขอทำความเข้าใจกับปลัดกระทรวงมหาดไทยก่อนการปฏิบัติ และปลัดกระทรวงมหาดไทยอาจมอบอำนาจให้อธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น หรือผู้ว่าราชการจังหวัดก็ได้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่สามารถอนุมัติยกเว้นการปฏิบัติตามข้อเสนอแนะของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๘ ที่เทศบาลตำบลห้วยไคร้เสนอได้ และให้เทศบาลตำบลห้วยไคร้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดในกรณีดังกล่าว แต่เนื่องจากผู้ฟ้องคดีเป็นนายกเทศมนตรีตำบลห้วยไคร้ ซึ่งเป็นผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการเบิกจ่ายขาดเงินสะสมดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะผู้มีอำนาจกำกับดูแลเทศบาลตำบลห้วยไคร้ ตามมาตรา ๗๑ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ จึงได้มีคำสั่งจังหวัดเชียงราย ที่ ๓๒๔/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๕๔ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิด และคณะกรรมการชุดนี้ได้รายงานผลการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า แม้ว่าการที่เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องได้เบิกจ่ายเงินอุดหนุนดังกล่าวจะเป็นการปฏิบัติไม่เป็นไปตามระเบียบ แต่ก็เป็นที่ที่ไม่ได้ก่อให้เกิดความเสียหายกับเทศบาลตำบลห้วยไคร้ จึงไม่ต้องมีผู้รับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่เทศบาลตำบลห้วยไคร้ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วได้มีหนังสือจังหวัดเชียงราย ลับ ที่ ขร ๐๐๒๓.๔/๓๘๗ ลงวันที่ ๑๒ กรกฎาคม ๒๕๕๖ ส่งรายงานผลการสอบข้อเท็จจริงดังกล่าวไปให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยกรมบัญชีกลางพิจารณา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยกรมบัญชีกลาง ได้มีหนังสือ ลับ ที่ กค ๐๔๑๕.๕/ล ๓๙๙๗๐ ลงวันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๕๙ แจ้งผลการพิจารณาความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ รับไว้เมื่อวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๕๙ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยกรมบัญชีกลางมีความเห็นว่า กรณีการเบิกจ่ายเงินสะสมเพื่ออุดหนุนงบประมาณแก่หน่วยงานของรัฐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และองค์กรประชาชน จำนวน ๒๑ ภูมิภาค เป็นเงินจำนวน ๖๕๙,๐๐๐ บาท ดังกล่าว เป็นการปฏิบัติไม่เป็นไปตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการรับเงิน การเบิกจ่ายเงิน การฝากเงิน การเก็บรักษาเงิน และการตรวจเงินขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๗ และหนังสือกระทรวงมหาดไทย

/ด่วนมาก...

ค่วนมาก ที่ มท ๐๘๐๘.๒/ว ๒๖๑๑ เรื่อง การตั้งงบประมาณรายจ่ายและการใช้จ่าย
 งบประมาณหมวดเงินอุดหนุนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ลงวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๕๗
 พุทธการณืถือเป็นการกระทำด้วยความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง เป็นเหตุให้เทศบาลตำบล
 ห้วยไคร้ได้รับความเสียหายเป็นเงินจำนวน ๖๕๙,๐๐๐ บาท แต่เนื่องจากโครงการที่หน่วยงาน
 ขอรับเงินอุดหนุนเป็นการดำเนินการเพื่อประโยชน์ของชุมชนประชาชนในเขตพื้นที่เทศบาล
 ตำบลห้วยไคร้ ดังนั้น เมื่อคำนึงถึงความร้ายแรงแห่งการกระทำและความเป็นธรรมแล้ว จึงให้
 เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายให้แก่เทศบาลตำบลห้วยไคร้ ในอัตราร้อยละ ๕๐
 ของค่าเสียหายจำนวน ๖๕๙,๐๐๐ บาท คิดเป็นเงินจำนวน ๓๒๙,๕๐๐ บาท โดยกรณีของผู้ฟ้องคดี
 ซึ่งเป็นนายกเทศมนตรีตำบลห้วยไคร้ ในฐานะผู้อนุมัติเบิกจ่าย มีหน้าที่ควบคุมดูแลรับผิดชอบ
 การบริหารราชการของเทศบาลตำบลห้วยไคร้ และการปฏิบัติราชการของเจ้าหน้าที่ในเทศบาล
 ตำบลห้วยไคร้ให้เป็นไปตามกฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้องจึงให้รับผิดชอบใช้ในอัตราร้อยละ ๒๐
 ของค่าเสียหายจำนวน ๓๒๙,๕๐๐ บาท คิดเป็นเงินจำนวน ๖๕,๙๐๐ บาท ทั้งนี้
 ให้สอบปากคำและให้โอกาสเจ้าหน้าที่บางคน เช่น สมาชิกสภาเทศบาลตำบลห้วยไคร้ ได้ชี้แจง
 ข้อเท็จจริงและแสดงพยานหลักฐานอย่างเพียงพอและเป็นธรรม ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้มีคำสั่ง
 จังหวัดเชียงราย ที่ ๕๘๔๔/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๕๙ ให้คณะกรรมการสอบ
 ข้อเท็จจริงความรับผิดชอบตามละเมิดตามคำสั่งจังหวัดเชียงราย ที่ ๓๒๔/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๓๑
 มกราคม ๒๕๕๔ ดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติมตามความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดย
 กรมบัญชีกลาง และในเวลาต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งจังหวัดเชียงราย ที่ ๑๑๓๕/๒๕๖๐
 ลงวันที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๖๐ เรียกให้เจ้าหน้าที่ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามความเห็นของ
 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยกรมบัญชีกลาง ซึ่งในส่วนของผู้ฟ้องคดีให้รับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทน
 เป็นเงินจำนวน ๖๕,๙๐๐ บาท ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือ ลงวันที่ ๔ เมษายน ๒๕๖๐ อุทธรณ์คำสั่ง
 ดังกล่าว แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแล้วให้ยกอุทธรณ์ และแจ้งให้
 ผู้ฟ้องคดีทราบตามหนังสือจังหวัดเชียงราย ที่ ขร ๐๐๒๓.๔/๓๑๔๓๓ ลงวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน
 ๒๕๖๐ ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วย จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาล ต่อมา ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษา
 เพิกถอนผลการพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ตามหนังสือ
 จังหวัดเชียงราย ที่ ขร ๐๐๒๓.๔/๓๑๔๓๓ เรื่อง การพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งชดใช้ค่าสินไหม
 ทดแทนให้กับทางราชการ ลงวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ โดยให้การเพิกถอนมีผลย้อนหลังไป
 ตั้งแต่วันที่มิผลการพิจารณาอุทธรณ์ดังกล่าว ทั้งนี้ มีข้อสังเกตเกี่ยวกับแนวทางหรือวิธีการ
 ดำเนินการให้เป็นไปตามคำพิพากษาโดยให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการเพิกถอนคำสั่งของ
 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำสั่งจังหวัดเชียงราย ที่ ๑๑๓๕/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๖๐
 ที่เรียกให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่เทศบาลตำบลห้วยไคร้ เป็นเงินจำนวน ๖๕,๙๐๐ บาท

/โดยให้มี...

โดยให้มีผลย้อนหลังไปตั้งแต่วันที่มิค้ำสั่ง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่เห็นด้วยกับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นจึงยื่นอุทธรณ์ต่อศาลปกครองสูงสุดเป็นคดีนี้

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณากฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับที่เกี่ยวข้องประกอบด้วยแล้ว

คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่า คำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี แจ้งตามหนังสือจังหวัดเชียงรายที่ ชร ๐๐๒๓.๔/๓๑๔๓๓ ลงวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ ขอบด้วยกฎหมายหรือไม่ โดยมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยก่อนว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ออกคำสั่งจังหวัดเชียงรายที่ ๑๑๓๕/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๖๐ เรียกให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนจำนวน ๖๕,๙๐๐ บาท แก่เทศบาลตำบลห้วยไคร้ ภายในอายุความตามที่กฎหมายกำหนดหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า มาตรา ๔๔๘ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บัญญัติว่า สิทธิเรียกร้องค่าเสียหายอันเกิดแต่มูลละเมิด นั้น ท่านว่าขาดอายุความเมื่อพ้นปีหนึ่งนับแต่วันที่ผู้ต้องเสียหายรู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวผู้จะพึงต้องใช้ค่าสินไหมทดแทน หรือเมื่อพ้นสิบปีนับแต่วันทำละเมิด มาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ บัญญัติว่า ในกรณีที่เจ้าหน้าที่เป็นผู้กระทำละเมิดต่อหน่วยงานของรัฐ ไม่ว่าจะป็นหน่วยงานของรัฐที่ผู้นั้นอยู่ในสังกัดหรือไม่ ถ้าเป็นการกระทำในการปฏิบัติหน้าที่ การเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากเจ้าหน้าที่ให้นำบทบัญญัติมาตรา ๘ มาใช้บังคับโดยอนุโลม... วรรคสอง บัญญัติว่า สิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากเจ้าหน้าที่ทั้งสองประการตามวรรคหนึ่ง ให้มีกำหนดอายุความสองปีนับแต่วันที่หน่วยงานของรัฐรู้ถึงการกระทำละเมิดและรู้ตัวเจ้าหน้าที่ผู้จะพึงต้องใช้ค่าสินไหมทดแทน และกรณีที่หน่วยงานของรัฐเห็นว่าเจ้าหน้าที่ผู้นั้นไม่ต้องรับผิดชอบ แต่กระทรวงการคลังตรวจสอบแล้วเห็นว่าต้องรับผิดชอบ ให้สิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนนั้น มีกำหนดอายุความหนึ่งปี นับแต่วันที่หน่วยงานของรัฐมีคำสั่งตามความเห็นของกระทรวงการคลัง และมาตรา ๑๒ บัญญัติว่า ในกรณีที่เจ้าหน้าที่ต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนที่หน่วยงานของรัฐได้ใช้ให้แก่ผู้เสียหายตามมาตรา ๘ หรือในกรณีที่เจ้าหน้าที่ต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนเนื่องจากเจ้าหน้าที่ผู้นั้นได้กระทำละเมิดต่อหน่วยงานของรัฐตามมาตรา ๑๐ ประกอบกับมาตรา ๘ ให้หน่วยงานของรัฐที่เสียหายมีอำนาจออกคำสั่งเรียกให้เจ้าหน้าที่ผู้นั้นชำระเงินดังกล่าวภายในเวลาที่กำหนด

จากบทบัญญัติของกฎหมายข้างต้น เห็นว่า แต่เดิมมามาตรา ๔๔๘ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บัญญัติไว้เป็นการทั่วไปว่า สิทธิเรียกร้องค่าเสียหายอันเกิดแต่มูลละเมิดนั้น ท่านว่าขาดอายุความเมื่อพ้นปีหนึ่งนับแต่วันที่ผู้ต้องเสียหายรู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวผู้จะพึงต้องใช้ค่าสินไหมทดแทน หรือเมื่อพ้นสิบปีนับแต่วันทำละเมิด แม้ต่อมา มาตรา ๑๐ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙

/จะบัญญัติ...

จะบัญญัติไว้เป็นการเฉพาะว่า ในกรณีที่เจ้าหน้าที่เป็นผู้กระทำละเมิดต่อหน่วยงานของรัฐ ไม่ว่าจะเป็นการกระทำในการปฏิบัติหน้าที่หรือมิใช่การกระทำในการปฏิบัติหน้าที่ก็ตาม สิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากเจ้าหน้าที่ให้มีกำหนดอายุความสองปีนับแต่วันที่หน่วยงานของรัฐที่เสียหายรู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวเจ้าหน้าที่ผู้จะพึงต้องใช้ค่าสินไหมทดแทน และกรณีที่หน่วยงานของรัฐเห็นว่าเจ้าหน้าที่ผู้นั้นไม่ต้องรับผิดชอบ แต่กระทรวงการคลังตรวจสอบแล้วเห็นว่าต้องรับผิดชอบ ให้สิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนนั้นมีกำหนดอายุความหนึ่งปีนับแต่วันที่หน่วยงานของรัฐมีคำสั่งตามความเห็นของกระทรวงการคลังก็ตาม แต่บทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าว ซึ่งเป็นกฎหมายพิเศษมีข้อความขัดหรือแย้งกับมาตรา ๔๔๘ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ซึ่งเป็นกฎหมายทั่วไปและมีผลเป็นการยกเว้นบทบัญญัติมาตรา ๔๔๘ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ก็เฉพาะแต่ในส่วนที่กำหนดให้สิทธิเรียกร้องค่าเสียหายอันเกิดแต่มูลละเมิดขาดอายุความเมื่อพ้นหนึ่งปีนับแต่วันที่ผู้เสียหายรู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวผู้จะพึงต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนเท่านั้น หากได้มีข้อความขัดหรือแย้งกับมาตรา ๔๔๘ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และมีผลเป็นการยกเลิกมาตรา ๔๔๘ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ในส่วนที่กำหนดว่า สิทธิเรียกร้องค่าเสียหายอันเกิดแต่มูลละเมิดขาดอายุความเมื่อพ้นกำหนดสิบปีนับแต่วันทำละเมิดโดยปริยายแต่อย่างใดไม่ดังนั้น จึงต้องถือว่า ในกรณีที่เจ้าหน้าที่กระทำละเมิดต่อหน่วยงานของรัฐ ไม่ว่าจะเป็นการกระทำในการปฏิบัติหน้าที่ด้วยความจงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงหรือมิใช่การกระทำในการปฏิบัติหน้าที่ก็ตาม หน่วยงานของรัฐที่เสียหายจะต้องใช้สิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากเจ้าหน้าที่ผู้นั้น โดยดำเนินการฟ้องเจ้าหน้าที่ผู้นั้นต่อศาล ขอให้พิพากษาให้เจ้าหน้าที่ผู้นั้นชำระค่าสินไหมทดแทนให้แก่ตน หรือโดยการอาศัยอำนาจตามมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ออกคำสั่งเรียกให้เจ้าหน้าที่ผู้นั้นชำระค่าสินไหมทดแทนภายในสองปีนับแต่วันที่หน่วยงานของรัฐที่เสียหายรู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวเจ้าหน้าที่ผู้จะพึงต้องใช้ค่าสินไหมทดแทน หรือภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่หน่วยงานของรัฐมีคำสั่งตามความเห็นของกระทรวงการคลังในกรณีที่หน่วยงานของรัฐเห็นว่าเจ้าหน้าที่ไม่ต้องรับผิดชอบ แต่กระทรวงการคลังตรวจสอบแล้วเห็นว่าต้องรับผิดชอบ แต่ไม่เกินสิบปีนับแต่วันทำละเมิด ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อุทธรณ์โดยอ้างว่า บทบัญญัติมาตรา ๑๐ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งเป็นกฎหมายพิเศษที่มีข้อความขัดหรือแย้งกับมาตรา ๔๔๘ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ซึ่งเป็นกฎหมายทั่วไป และมีผลเป็นการยกเว้นบทบัญญัติมาตรา ๔๔๘ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ที่มีผลให้หน่วยงานของรัฐต้องผูกพันและสั่งการตามความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ซึ่งตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ กำหนดให้กรณีที่หน่วยงานของรัฐ

/เห็นว่า...

เห็นว่าเจ้าหน้าที่ผู้ยื่นไม่ต้องรับผิดชอบแต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตรวจสอบแล้วเห็นว่าต้องรับผิดชอบ ให้สิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนนั้นมิกำหนดอายุความหนึ่งปีนับแต่วันที่หน่วยงานของรัฐ มีคำสั่งตามความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ซึ่งมีผลเป็นการยกเลิกมาตรา ๔๔๘ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และไม่มีบทบัญญัติที่กำหนดให้นำอายุความตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาใช้บังคับ จึงไม่อาจรับฟังได้ เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีได้ลงนามในฎีกาอนุมัติให้เบิกจ่ายเงินสะสมเพื่ออุดหนุนงบประมาณแก่หน่วยงานของรัฐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และองค์กรประชาชน ที่ขอรับการอุดหนุนงบประมาณ และเช็คสั่ง จ่ายเงินตามฎีการะหว่างวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๙ ถึงวันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ จำนวน ๒๑ ฎีกา รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๖๕๙,๐๐๐ บาท จึงต้องถือว่าวันวางฎีกาหรืออย่างช้าวันที่มีการจ่ายเงินตามฎีกา ดังกล่าวแต่ละฎีกา เป็นวันที่ผู้ฟ้องคดีกระทำละเมิดต่อเทศบาลตำบลห้วยไคร้ในการปฏิบัติหน้าที่ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งจังหวัดเชียงราย ที่ ๑๑๓๕/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๖๐ เรียกให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทน ในอัตราร้อยละ ๒๐ ของค่าเสียหายจำนวน ๓๒๙,๕๐๐ บาท คิดเป็นเงิน ๖๕,๙๐๐ บาท แม้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะอ้างว่าเป็นการใช้สิทธิเรียกร้องภายในอายุความ หนึ่งปีนับแต่วันที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับแจ้งความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามมาตรา ๑๐ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ก็ตาม แต่การออกคำสั่ง ดังกล่าวเป็นการใช้สิทธิเรียกร้องให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเมื่อพ้นกำหนดอายุความสิบปี นับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีกระทำละเมิดตามมาตรา ๔๔๘ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและ พณิชย์ จึงเป็นการออกคำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำวินิจฉัยยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแจ้งตามหนังสือจังหวัดเชียงราย ที่ ชร ๐๐๒๓.๔/๓๑๔๓๓๓ ลงวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ โดยอาศัยข้อกฎหมายและข้อเท็จจริงเดียวกัน จึงไม่ชอบด้วย กฎหมายเช่นเดียวกัน

ส่วนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อุทธรณ์ว่า จังหวัดเชียงรายได้ออกคำสั่งเรียกให้เจ้าหน้าที่ชดใช้ ค่าสินไหมทดแทนภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่มิคำสั่งตามความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามมาตรา ๑๐ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ และเมื่อมีการอุทธรณ์ คำสั่งดังกล่าว ผู้มีอำนาจพิจารณาคำอุทธรณ์ต้องผูกพันตามความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ด้วย ตามนัยหนังสือกระทรวงการคลัง ที่ กค ๐๔๐๖.๒/ว ๖๐ ลงวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๕๘ ประกอบ ความเห็นคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะพิเศษ) เรื่องเสรีจที่ ๕๒๒/๒๕๕๐ นั้น เห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีความผูกพันที่จะต้องมิคำสั่งตามความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามที่กำหนดในข้อ ๑๘ วรรคหนึ่ง ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของ เจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ โดยการให้สิทธิเรียกร้องให้ผู้ฟ้องคดีชำระค่าสินไหมทดแทนจำนวนดังกล่าว เป็นการอาศัยอำนาจตามมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่

/พ.ศ. ๒๕๖๙...

พ.ศ. ๒๕๓๙ ออกคำสั่งเรียกให้ผู้ฟ้องคดีชำระเงินให้แก่เทศบาลตำบลห้วยไคร้ภายในเวลาที่กำหนด หรือดำเนินการฟ้องผู้ฟ้องคดีต่อศาลที่มีเขตอำนาจขอให้ศาลพิพากษาให้ผู้ฟ้องคดีชำระเงินค่าสินไหมทดแทนให้แก่เทศบาลตำบลห้วยไคร้ แล้วแต่กรณี ภายในอายุความการใช้สิทธิเรียกร้องที่กฎหมายกำหนด ส่วนหนังสือกระทรวงการคลัง ที่ กค ๐๔๐๖.๒/ว ๖๐ ลงวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๔๘ และความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๕๒๒/๒๕๕๐ เป็นการกำหนดแนวทางในการพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งของหน่วยงานของรัฐไว้ว่า กรณีผู้แต่งตั้งได้มีคำสั่งหลังจากทราบผลการตรวจสอบของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามข้อ ๑๘ วรรคหนึ่งของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ แล้ว และผู้ถูกบังคับปฏิบัติตามคำสั่งได้อุทธรณ์คำสั่ง ให้ผู้แต่งตั้งและหรือผู้มีอำนาจพิจารณาคำอุทธรณ์ตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ วินิจฉัยสั่งการคำอุทธรณ์ดังกล่าวตามผลการตรวจสอบของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ รวมทั้งให้ผู้มีอำนาจพิจารณาคำอุทธรณ์ตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ วินิจฉัยสั่งการและหรือพิจารณาคำอุทธรณ์โดยคำนึงถึงประโยชน์ของทางราชการเป็นสำคัญ แต่หากได้วินิจฉัยสั่งการและหรือพิจารณาคำอุทธรณ์ไปโดยแตกต่างไปจากผลการตรวจสอบของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และการวินิจฉัยสั่งการและหรือการพิจารณาคำอุทธรณ์นั้นไม่ชอบด้วยกฎหมายและเกิดความเสียหายแก่ทางราชการในภายหลัง ผู้แต่งตั้งหรือผู้มีอำนาจพิจารณาคำอุทธรณ์ตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ แล้วแต่กรณี จะต้องรับผิดชอบในความเสียหายที่เกิดขึ้นทั้งหมด ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำวินิจฉัยยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีโดยมิได้คำนึงถึงข้อเท็จจริงที่ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ใช้สิทธิเรียกร้องให้ผู้ฟ้องคดีชำระค่าสินไหมทดแทนให้แก่เทศบาลตำบลห้วยไคร้โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ออกคำสั่งเรียกให้ผู้ฟ้องคดีชำระค่าสินไหมทดแทนให้แก่เทศบาลตำบลห้วยไคร้เมื่อพ้นกำหนดอายุความการใช้สิทธิเรียกร้องที่กฎหมายกำหนดแล้ว จึงเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ฟังไม่ขึ้น

อนึ่ง เมื่อคดีนี้ศาลปกครองชั้นต้นได้มีคำสั่งไม่รับคำฟ้องในส่วนที่ฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งจังหวัดเชียงราย ที่ ๑๑๓๕/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๑๓ มีนาคม ๒๕๖๐ เนื่องจากฟ้องพ้นระยะเวลาการฟ้องคดีและศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นแล้ว นั้น กรณีจึงไม่อาจกำหนดค่าบังคับหรือมีข้อสังเกตให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการเพิกถอนคำสั่งที่ให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนได้

การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาเพิกถอนผลการพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่เพิกถอนอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ตามหนังสือจังหวัดเชียงราย ที่ ขร ๐๐๒๓.๔/๓๑๔๓๓ เรื่อง การพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้กับทางราชการ ลงวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ โดยให้การเพิกถอนมีผลย้อนหลังไปตั้งแต่วันที่ผลการพิจารณาอุทธรณ์

/ดังกล่าว...

ดังกล่าว ทั้งนี้ มีข้อสังเกตเกี่ยวกับแนวทางหรือวิธีการดำเนินการให้เป็นไปตามคำพิพากษาโดยให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำสั่งจังหวัดเชียงรายที่ ๑๑๓๕/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๖๐ ที่เรียกให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่เทศบาลตำบลห้วยไคร้ เป็นเงินจำนวน ๖๕,๙๐๐ บาท โดยให้มีผลย้อนหลังไปตั้งแต่วันที่มิคำสั่ง นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นฟ้องด้วยบางส่วน

พิพากษาแก้คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้เพิกถอนผลการพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ตามหนังสือจังหวัดเชียงรายที่ ขร ๐๐๒๓.๔/๓๑๔๓๓ เรื่อง การพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้กับทางราชการ ลงวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ โดยให้การเพิกถอนมีผลย้อนหลังไปตั้งแต่วันที่มิผลการพิจารณาอุทธรณ์ดังกล่าว

นายณัฐ รัฐอมฤต

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นางสิริกาญจน์ พานพิทักษ์

ประธานแผนกคดีบริหารราชการแผ่นดิน
ในศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการหัวหน้าคณะ

นายพงษ์ศักดิ์ กัมพูสิริ

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ช่วยทำงานชั่วคราวในตำแหน่ง ตุลาการชั้นหนึ่งคณะศาลปกครองสูงสุด

นายสุรัตน์ พุ่มพวง

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายสมยศ วัฒนภิรมย์

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายคะนิง จันทร์สงเคราะห์

